

at man maatte kunne have en Rekurs til Justitsministeren for at faa et vedtaget Forelæg tilsidesat, saa misforstaar den højtærede Minister mig noget, idet han siger, at det sker jo allerede nu, at naar en Mand har vedtaget en Bøde i Politiretten, saa kommer han nu til Justitsministeriet, og saa kan han faa Bøden eftergivet. Men det er jo noget ganske andet end det, jeg talte om, thi det er jo en Benaadning. At den højtærede Justitsminister eller Hans Majestæt Kongen — ja Justitsministeren til en vis Grad ved Bøder, formoder jeg — kan benaade, det tvivler jeg ikke paa. Men det Spørgsmaal, jeg rejste, var dette: naar nu den sigtede har i optima forma vedtaget et Forelæg, og han saa kommer bagefter og siger: Det er en Misforstaaelse, man har givet mig en skæv Fremstilling af Sagen, Politibetjenten er trængt ulovlig ind paa mig, jeg ønsker Sagen for Retten, jeg er bleven narret til at give denne Vedtagelse, saa mente jeg, at allerede Politidirektøren maatte kunne sige: Ja, meget vel, naar du ikke ønsker at blive staaende ved denne Vedtagelse, saa skal du faa din Vilje, saa skal du faa Sagen for Retten. Og hvis Politidirektøren ikke vil gøre det, mente jeg, at man maatte kunne gaa til Justitsministeren, og at Justitsministeren da vilde sige: Da den paagældende ønsker at være fritagen for sin Vedtagelse, saa bliver Sagen at henvise til Retten. Det, der foreligger her, et vedtaget Forelæg, er jo dog ikke nogen Dom, det er jo dog kun en Overenskomst mellem Politiet og den vedkommende, og naar han ønsker sig fritagen derfor, og Politidirektøren eller eventuelt Justitsministeren mener, at man ikke bør holde ham fast ved det, ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde kunne sige: meget vel, saa gaar Sagen til Retten.

Maa jeg ikke med Hensyn til Terminologien, med Hensyn til dette Ord „Forelæg“, sige, at den højtærede Justitsminister har jo fuldstændig Ret i, at naturligvis kan man bruge andre Ord, som vi alle kende, Tilbud eller Afgørelse, eller hvad man vil, og man kan omskrive det paa forskellig Maade, saaledes som den højtærede Justitsminister stadig gjorde det i det Foredrag, han holdt, — jeg lagde Mærke til, at i Stedet for at bruge Ordet „Forelæg“, brugte den højtærede Justitsminister 10 Ord for at betegne det samme. Det kan man naturligvis gøre, man kan bruge dagligdags Ord, man kan omskrive. Men det, vi trænge til, netop fordi vi her have et nyt Retsinstitut, det er ogsaa et nyt Ord, der

betegner netop dette og intet andet i hele den juridiske Verden, og det er netop saa dejligt, at man kunde faa dette Ord. Saaledes gaar det med mange Ting, for Eksempel ny Opfindelser, der komme frem. Vi vide alle hvad en Telefon betyder — ja, der er nogle, der kalde det Telefong, men lad os sige Telefon. Men da det var noget nyt, vidste Folk det ikke; saa kom der maaske mange, sely kloge Folk, som den højtærede Minister, og spurgte: hvad er en Telefon, hvad er det for noget, og saa maatte der en lang Forklaring til, som de maaske endda ikke forstod. Men nu vide alle Mennesker, hvad en Telefon betyder. Det var herligt, om vi havde haft et dansk Ord som Forelæg o. s. v., men vi spare mange Ord ved at sige Telefon og ved ikke at tale om Talerør, hvormed man sætter sig i Forbindelse med Venner, Bekendte o. s. v.

Jeg antager ikke, at Udvalget vil anse det for nødvendigt at komme ind paa at forlange, at den Vedtagelse eller Vedgaaelse, der her er Tale om, ogsaa udtrykkelig skal omfatte Skyldspørgsmaalet, thi derved komme vi ind paa Vidtløftigheder; man undgaar naturligvis ikke den Mislighed, som den ærede Minister talte om, at vedkommende bagefter skal sige: Jeg er bleven narret til at give det. Men den Indsigelse, der kommer bagefter, kan han saamænd lige saa godt komme frem med, selv om der i Vedtagelsen tillige indeholdes en Udtalelse om Skyldspørgsmaalet. Den højtærede Justitsminister fremhævede jo ogsaa det Tilfælde, hvor der er mange Sager, der skulle appelleres og ønskes appellerede, uagtet der foreligger Tilstaaelse, fordi den dømte siger: Jeg er bleven narret til at afgive en saadan Tilstaaelse. Saa vil han jo ogsaa her i dette Tilfælde kunne sige: Jeg blev narret baade til at vedtage Bøden og til at erkende, at jeg er skyldig; man forestillede mig, at jeg derved kunde opnaa noget stort, og derfor gik jeg ind paa det. Nej, lad os gøre det saa simpelt som muligt. Man spørger vedkommende, om han vil afgøre det ved en Bøde paa 10 Kr., man beder ham ikke om at overveje det juridiske Spørgsmaal, som han maaske slet ikke kan magte, om han nu virkelig har forbrudt sig imod Politivetægten eller mod en Lov, hvortil der ofte kræves juridisk Bistand, saa at han maa rende til sin Sagfører for at faa Svar. Han siger: Jeg vil betale de 10 Kr. — han har en Følelse af, at han har gjort noget galt. Men du skal udtrykkelig erkende, at du er skyldig. Saa siger han: